

(s. 3 fr. Västergötland)

ACC. N:R M. 8118 : 1-41.

Landskap: Småland

Upptecknat av: Siri Belén

Härad: Västbo

Adress: Värnamo

Socken: Förslinge, Försheida, Långa

Berättat av:

Uppteckningsår: 1942.

Född år

i

Tjälrbibliografi (forts. fr. M. 7973)

Benabryskans öndag.

s. 1.

Tanten.

s. 1-2.

Varels o. tyder.

s. 2.

Ramsa fr. julbjudning.

s. 3.

Visa.

s. 4-5.

Julkalas före i tiden.

s. 5.

kyckaffe.

s. 7.

Äta.

s. 11.

Ramsa.

s. 12.

Postskrift ur Värnamo Nyheter om

"Ur sägnernas värld".

s. 13.

Ordetär.

s. 21.

Samla märken m. m.

s. 23.

No. 1
Första Söndagen efter tultomsten
var Benabrukets söndag,
i och hösten den började allt arbeta
efter Söndagen. Den Söndagen skrapades
alla kott och städkben, och man åt upp
alla rester av vad som blivit över
av all den gamla jultomten. Bakor & bröd
av jultorsten. Sedan undan och
gröddes till. Postkassen stängdes ut
på kott, och de skulle få en bit var
symbrodet, till skydd mot trall
och otyg, ännu skulle det befrämja
dessa trippar, och mota sjukdomen.
hela året!

hade jultorsten, åtitt upp grötten
riktigt väl klädd, och stor
lycka under året, men var den
lördag, var det ej så bra för den gamla

No 92

ACC. N:R. M. 8118:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

medder Kommande, att Kunde insla
Om brand eller annan olycka.
(Som gatt var, så var tomt tillrättat tom
hos oss i år, när vi kom och skulle se efter.)
Hade julkatten varit lugnare på
fingrar och höga Herrans lera
men stormig julkatt betydde funder
och höga Herrans Olöb.
Om Ratten satt vid Clörren
nyårsdag morgon, och betydde
att bli i ett läppt betydde
att Särdeles gatt för hela året
och då skulle man genast ge
hon om mjölk och "Lägel",
att skulle medföra välstånd.

Nr 3.

ACC. NR. M. 8118 3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min Man berättat en "Rasig" Ransa fr.
en jultjudning. Västergäddan, som han
hörd mycket som barn!
Men bonde folket. Den förhindrade
att gå på jultjudningar, men "Pigan"
var alltså tjuden och hon skulle
sägga. Men hon kom tillbaka frågade
Urbondet folket. Vill du på Raset!
Och dansade hon upp. — Andersson & Petersen
och Viktor & Väner Larsson. Carlson & Lille
Falli mår. — Ni Måka Lisa &
Ransabla Tösa & Lilla Mamsell Batty
& Getta Tösa mår.
(läser fort.)

No 4

ACC. N:R. M. 8118:4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Dom som hörde jag ofta min Far
Sjunga en liten lättsamvisa, den dansje
(Melodien är dansk.) Därför melodi min jag

Du lille Pige med de blonda hår
Säg mig varsör du så tankfull står
Märker du Amor den mynigliga Guds-
fatterns älskliga hans hemliga bud.

När stod jag i kyrkan så pyntad å gånge
med ögonen bända mot himlens skåne
moder hon kallade mig ännu ett barn
Amor den Gudens ett viskligt svar

Drängar du tolkig det går inte an!
Du till för mig till att Kallas en man
Var där vi bygga
all var där vi bo.

och var jag lung, på din kärlek tro

brage vi ut i Guds frie natur;

Bygga en hydda av ler och av moss.

Och än väl nog för vår kärlek och oss!

men

tro ej jag tillkunt upp! den fört?

Senna tiden, just i januari, för,
minnen glöda och kargarna tillbatta
80-90 talets stora julkalas på några
ställen fanns dock något för en av
Andra, gamla sedan och brukt. De gamla
bondkalasen, med många gäster och de
som ej kommer på Kallblag, och
gästerna var Kallblag. Värmt på med
miltidens. T. och en Tinnan, och några
Kommer, i vilken de Kommer Lunt.

Vården ända älskvärdt säger, det
 går bra ändå, det är bara till att
 "falla in" i minas, med att
 börja fortsätta med de övriga
 gästerna. Det berättades mig härom-
 dagen, från ett stort bondhåll i Torstens-
 der östlän och ståtastor ännu har
 hedersplatsen på kassabordet.
 Och den gamla gästfriheten har kvar
 gästfrihet ja det finns det värdskapet
 kvar i stället. Värder var man
 kommer, är det alltid ett —
 hjärtligt välkommen om dom för
 den traditionen tycks jag att de
 yngre släkterna på ett mycket
 gästfritt sätt bevarar och värder
 vilket är mycket glädjande.

2/2 7

ACC. N:R. M. 8118:7

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ett hjärtligt välkommen möter en alltid
nu som för då man besöker hem på
lands-byggen, även om värdskapet
är upptagna som man tycker med
händerna fulla av arbete. De släpper
de att alla "väller välkomn" och skulle
bli förnärmade av, om man sa nej, eller
tackade nej till förhälsningen
i de riktigt gamla hemmen ljuder
de ännu en "smörgås" vilken tid
det än är på dagen, och de Raffe förstås
om det nu finns något.

Sedan med kyrk-Raffe lever kvar
tycker jag både stad och land, på
landet är det bra trevligt med
alla kyrk-Raffe, värdskapet är det
i Prästgården man njuter det om man
besöker landet kyrka, men kommer man

N: 8

ACC. N:R. M. 8118:8

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

till din hembyggde Byrda så må
 bjudas någon på Byrskalle efter -
 Guds tjänsten - och man tycker att det
 är "presis som förr", även om det
 är en yngre generation som bjudas
 och det iquelligen föräldrar
 man kunde ha varit gästgiverier och
 hjälpsamhet är som det är
 mycket traditionsbundet i
 detta ställe, och jag har märkt
 och glatt mig åt att de yngre
 nu mer och mer håller fast "vid
 det gamla" och gärna gör som
 de gamle har gjort och med
 lätthet omkring på när man
 berättar om gamla seder och
 om berättas att de gjorde sin far
 eller mor, så får de gärna efter

8118/9

ACC. N:R. M.

8118-9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ofta får jag höra. O Tala om hur det
var mor eller Far gode, eller berättat
hur det var då eller då,
ingen Krän eller gånge nu när man
rättas de unga eller ~~nya~~ yngre nu
Så vill de gärna tala om gamla tider
man skulle önska att varje gäst liten
eller stor på landet tillhörde upp sina
traditioner sedan å brukt för kommande
släkten även torparstugan har sina
fina berättelser sedan å Bultur som väckis ut
en värd att berätta —

Seras seder å vanor Kan man många
gänger förstå sig över hur ädelt det
är i inombord. Seras välmående hjörthet
med och baktorn deras häls till god
häll till goda) väl bekörnit.

ingen orsak. m. m.

missar man sig ej på belysningen
och det goda ljuset.

På många ställen där man
kommer på besök i en enda man jag
många gånger haft märke till att
de dukar alltid så trevligt och prydligt
med "moran" eller värmdinnor. Värld
skälf ej med och om så är fullt tätas
vorn sig på en stor rät långt bort
eller ner i rummet om Rappas eller
sista servis är mycket fin. För moran
skälf en gammal Rappas för sig, en
vargamla sed, än också att den man
plaserat sig i stugan eller rummet
kom de och työ på bricka, och sedan
gillt man till gott man kunde ha,
hållarna i stället.

8/11

ACC. N:R. M. 8118:11

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gåtastom jag tycker alltid var så
lustig, "Sag förhållande i hjälpe" frågade
ofta om man kunde gissa gåtor. Alla
har just slutit mig i minnet, och är
som sagt så lustig.

Träpota, att på träpota
allt åt på eufota, då kommer
fyrpota och tar eufota,
fjärde träpota, då tar
träpota trepota och slår till
fyrpota. Så fyrpota
släpper eufota.

(lösning) En karl sitter på en trepot
stol, och äter på en grispot. Då
kommer en hund (4-fotad) och tar
fjärde "karl" grisfoten. Då tar han
trepoten (stolen) och slår till hunden.*

No 12.

ACC. NR. M. 8118:12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

*
Så ^{*}munden släpper grispotter.

En ramsa eller var man kan kalla den
hörde man en tid, i början av 1900 talet
allt över gäddungdom, Rams upp fort när
man vågade använda.

Lederet, vadavars, edersu
Maderatt, såderom, toderov
lidenividelett, tidevå —

gladeratt, aderatt, maderan
doderov, ideruv, vaderatt
skraderatt. 'dåses mycket fort-
(lösning) (en tyding)

Det var ~~en~~ ^{en} katta. Den tog
livet så gatt
att han dog utof skrat.

V. 13

ACC. N:R. M. 8118:13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ur Sagnernas Värld.
ett afskrift ur Värnamo Nyheter
den 30/12 1941.

Nyheten omnämndes i N. N. en del sagners
all berättelser om Väster-Herkules. Den
jättestorke Fragner. Långaryd En äldre
man som hade personliga trycknoster
or Fragner ifrågasatte enklart artikeln
på vilket sätt om inte Fragner varit ett
S. H. bortflyttning, ett halvtroll eller något
i den bögen. Ett S. H. halvtroll —
arkomlingar en Kristens och ett
troll — figurerade visserligen
i gamla sagners i Långaryd. Alltså
att det var inte Fragner, utan i detta
hänseende rörde sig om i folkfantasi-
en utan om en viss Erik Bräp. Detta —

Nr. 14/
Halvtrallshall ha bott i en liten berggruva
på Vångaryds Prästgårdens mark, emittat All-
män, a Kronhemmanet Mogård's skog,
och den här anläggningen är de äldre
kallas "Erik Bröfs" stuga" är detta
halvtrall, berättas det, hade ortens
befolkning ofta stort gagnar, ty
emellannat iungicks det med
det samma, hjälpte den från vägen
överhängande järn och utförde det
den något värdfullt arbete.
Så t. ex. finnes mellan hemmanen
Kissarps och Mjälleryd en mycket
stor moss. Det bästa stängsel öns
dessa var både dyrt och besvärligt
i en tid då man ej höll till försten
att i mossar "slå upp rågångsliket".
Emellertid kom Erik en gång till Kissarps

Nr 15

ACC. N.R. M. 8118:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och trappade Mor själf, vilken lyftade med
 en af bondens älskade viktigaste
 inkomstkällor "Sanket" (smörberedning)
 Mor var ej vida bästa lynte, ty i fogla
 mossen infördes stämpel, och Mamma
 var ute i "fiendeland" Erik var genast
 villig att göra arbete a uppsättningen
 af stämpel i präga och begärde
 endast en smörgås för sitt kostar.
 Gummans ansikte lysade och från
 Alstramma utstrålade nu en glatt
 min, under det en stor smörgås
 gjordes i ordning och serverades Erik
 Denna brukade genast iordning
 mossen för att fatta stämpel över
 Alstramma. På långt Erik påstod
 att gå under det han åt smörgåsen
 han också sedermera aldrig behöfves

Nr 16

ACC. N:R. M. 8118:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hållas gärdsgård för att utestänga
kreaturen, vilka instinktivt
från ömse håll, sidos, alldrig övergå
samma rökning läges Alvin.

Vid ett annat tillfälle kom Alvin
Erls till Dorra Alvsåra. Där får
han se Mor. Honna är ladugårdens
vårande sin mycket stävarja och stävarja
de där på vägen emellan bonings-
huset och ladugården. Hon gästtjänar
ka till ladugården emellan. Hon
glömt prägen och under tiden
hade Erls kommit fram till mjölk-
stävjan och stäppt Alvsåra. Men
nu kom Mor, och i häftighet
börjar hon att banna honom för
dessa vidriga dåd. I största lugn

Nr 17

ACC. N.R. M. 8118:17

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

upplöper han nu den vredgade gumman,
att han gjorde henne en mycket
stor vålgärning, ty ett brudfälg
"bergaträ" hade under tiden rest
över "mjölkbyttan". I sin pienskap
mot de kristna hade de mer kunnat
släppt gift i mjölken för att bringa
människorna om livet. Men att
förhindra detta en sådan över-
hängande fara hade man släppt
omkull byttan. Över denna
förklaring hade "Moran" ingenting
att invända utan med tacksamhet
för hon i sin tomma "bytta"
iakttagande större försiktighet
i framtiden.

Örilt var alltså ingen krimi-
nator han ville gärna göra den till

N° 18

ACC. N^o. R. M. 8118:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

lag & sunt utföra arbeten som fördrö-
nde Kraft och Tid. Ett sådant
jättegårsvärk skalc han all vara
utfört i hemmanet Dökhut. Det
kom han en gång i skördetiden.
Alla sådant stod fullmogur Männur
vor ute i rågt fälttag, och de
hemnavaende Kvinnfolk kunde
ej i rätt tid påga skörden. "Moran"
beklagade sig nu för Erik, munnade
att hären komme att falla i åkre-
ty hon kunde ej själv utföra skörde-
arbetet. När Erik hörde Kvinnans
klagelåt till slut. frågade han
nutt enkelt om hon hade gatt om
Mål. Svaret blev jabbande. Han
sag då att hon ville kapa en
stor vittel full med ^(Sägar) läkerhet.

N:o 19

ACC. N:R. M. 8118:19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och ställa, den i bognslidret kaptens be-
möringen varstus hon ej behörde try-
dig om något vidare.

Det hela efterkomms med största
punktlighet. Ialkittelen ställdes
på det anvisade stället. Varefter
man typt och stilla fortst. * Mäjligh
gick till vila, för att ej den häre
gästen, skulle störas bitande honom
i all sköns ro och frid njuta av
den serverade välsmakade. Allt
under förhoppning att få en rik
nackgäddning såsom gengäld
Man blev ej gäckad i kind förhopp-
ningar.

Frägnande morgon så snart solen
gätt upp gick man ut för att se efter
om källan i den stora kittlen hade =

Nr. 20

ACC. NR. M. 8118:20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

m.m. Vad fann man då?
go. att Hålen var förtärd, så att ej det
ringaste fanns kvar. När man sedan
vände blicken mot åkrarna blev man
vise, att såden icke allena var afskur-
en — med små skäror bygg man såden för
hand — utas bunden i små klävar.
Dessa voro vidare upphängda på uti jordens
nedlatta störst. Lilla klävar att braka
såden, men alla axen voro vända at-
mot norr, Erik ville naturligtvis såsom
en fiende till ljuset ej att solen skulle
gå Rasta sitt strålande sken
på de skördade axen.

cl. 21

ACC. N.R. M. 8118:21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

"ordstäv" Han jag komma ibland efter
många av de redan fortgångna. t. ex.
då ha nätt så Bill, en gammal soldat
som varit med på sin tid i Finlands kriget.
"Tackat-dö-då" så Asper, även en gammal
soldat, Torsten underhållningsföreningens
vid för tångesen men ordstävet blev
konst. Asper och Torsten, jänkebo,
han sa fullt nog, tillika jänkebo
till varje ord. Måstas, Torsten Perjons
naturligt - till måstas varje ord och
mening, och det ordet sprid sig till det
han många try efter att det "epullimi" på det
en tid - "jännike" då - sa
Stina, Hovman,
"Pro-då-kam-jeta" så tilda, tillång
ä gäst. " " "

Jo, 22/

ACC. N.R. M. 8118: 22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

må hö" må hä (höj mej hö)
Ja Britta i Kvarnen.
Om å mått hummera i Blåbärsax
Ja Jan. Tröglid.
"Missifyr" å tock Herran Jo Jan i Kvarnen
Om han fick en "Dubb", Vi "brukt" öpa
på honom iblan "Missifyr" Jan.
"i trösta me då minna Kär vänner"
Ja Anna Britta i Lunas på sin tid,
"föjorda me då å ike då Jannt"
Ja Hensin. Samskullt.
"å Herrans Kröklipelle", var också
ett dyggt uttryck.
"Ojälpe me, En me. teke", r. s. v.

N:o 29/

ACC. N:R. M. 8118:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

"Gamla märken"

"När granen risar, bli det ett godt
Murre i" Därför ett gammalt allmogel-
ordspråk.

Ett annat gammalt märke säger,
att granens "risande" skall betyda
"Stor murre döl."

(efter en ortstidning d. 18 jan. 1892.)

"När snön är lös och hänger sig fast"
bli han ej gammal.

"Om den eller" "dansen mer"
bli det snart tillvänder.

Gamla märken säger också att
foglar och djur, kan vara glada.

ACC. N:R. M. 8118 24

ACC. N.R. M. 8118 24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

achtergana bua!

för en Fideikommissionarie Janil — I. von
 Almburg på Schiedungsbås, var mycket
 sjuk. Så kom en Curva inffygandes
 genom dörren först in i köket
 slog ner på bordet. — Sen in i
 rummen och på en byrå stod ett
 stort porträtt av nämnda I. v.
 och Curvan lätte sig på porträttet
 slog ner det. Allt så flög hon
 några varv och så föres över
 min kusin, I. v. Och också
 följande natt, det var likt som
 ett Rousch, och många gånger vi
 talat om det där! alla gardens
 väster hade kommit över sitt stängsel
 och stod fram vid branden på
 morgnarna! — Samma dag

ären glada budskap han jag
 många gång, haft förminnelse av
 genom fåglar och djur. många
 av de gamla berättade, att för mig
 då jag var barn och ung, att de
 alltså, märkt det, och så han jag
 genom årens lopp, tänkt på
 deras råd och gott allt på det!
 det skall medföra stor välsignelse
 att ge mat, och smulor till
 fåglar, och vända sig om dem, och
 hjälpa djur att de ej får illa.

En del av tränsåden (hos min syster)
 Söregård, som var namnet under,
 vilken ett par hundra år låg
 övergått från far till son.
 Cyderen är ännu kvarleva från

N° 26

ACC. NR. M. 8118:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

en uråldrig hund av en all hjörk.
vilken för ansågs så helig, att
ingen vågade skrifa namnet
en Prisst — Att detta, såvida
han för sin ladsagd önskar
undgå döden eller straff.
Men detta var icke allena. Öns
själva hunden utan öns hel
älskade det norr om Aetsanna.
Af någon oförklarlig anledning
hade framkommit den skrifte
Staden att L. s. ä. fördrag
ingen allting röra i jorden.
Vide man inom byn vilken
tiden befattas sig med jordbruk,
så finge man hålla sig till
utmärkena. Sådana seder
fortgingo ända till 1830-Talet.

Nr 27

ACC. N:R. M. 8118:27.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

= På 120 meters afstånd österut från
månada lund mvid stora
byvägar, äro flera grashögar i
vilka hittats väjklings sporrar,
betsstänger m. m. —

Det är bra riktigt och glädjande
om de hurgårdar som äro
fins kvar i Västbo och Östbo
om de har kvar sina gamla
traditioner och seder, t. ex. jultor-
ydd. jultor de gamla "vankiga"
julkattorna, påskedingarna t. ex.
binner nu som för, många braser
i de gamla 1600-tals kakelugnar
precis som jag minns det som barn
en del kakelugnar, är dock ersatta
med nya, de gamla ä glada

No. 28

ACC. N:R. M. 8118 : 28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

julbidningarna med sitt stämning-
fulla skimmer af högtid, och ljusen
i de gamle stakarna strålar nu
som förr, det är som man flyttats
tillbaka, till den ljusliga tid när
man kom tillvarorna i städer
sparksättning. Skridskor — — —
nu sedan bilarna äro stilla —
har den idyllen kommit åter, lyckligt
gör nuvarande generation att få vara
med om dylikt, inget ort utan
det har något gott med sig — — —
Lekstugorna på de gamle herrgårdarna
har också sina minnen. Som äro
värda att taga vara på, både på rummet
och skulpturen, fins de gamle
Lekstugorna kvar, och flera generationers
barn, lekt all "Kokst mat," liksom

No 11 29

ACC. N:R. M. 8118:29

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11 2
förelärdarna — vi hade Knäls
och Kammiller, bokare och hade
bäddbjändung, med små lquor serviser
allstignas diggar prydd med plumscher
och tapor ur jultidningar o. d. g. t.
på skidningarna av lilla allstignan
om iuramad i stora bömmar och
kastanjer å bokar som "barneri" på
sin tid skäp planterade. riktiga små
trädgårdsland anlades, vilka ännu
finns spår efter. var och en hade sitt
lilla land att sköta, derav vände
vi oss, skäleken till jorden, och
jostelandet, vi hade alltid någon
av djuren som vi kallade våra
egna t. — ex en ko ett får o. s. v.
jag tror att många av sedan
och bruk från herrgårdarna

N:o 30

ACC. N:R. M. 8118:30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

har kommit att ären tagas upp
i allmogehemmen, och på lands-
byggdri genom tjänstefolket. Torpar
och dylikt. Så har någon haft
plats på herrgårdar i många år
sedan bildat eget hem, och då
tagit med sig seden och bruk till
det egna hemmet: jag har många
gångar hört om sådant det gode
det där, eller där jag hade plats eller
så gott "frun." t. ex. Inga i Perstorp
som sålde hon lägger alltid
brödet på bordet med arispåsar
upp för då skulle man bli fattig
det sa frun att man skulle vara
noga med att brödet lades rätt på
bordet, ej håller ju man "stänga"
ut mat som kunde att taga bra

N_a 31

ACC. N^o.R. M. 8118:3/.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

på för de blif marfattig när man
fatta förturda under eget bord!
jag har många gånger sett de i de flästa
hem så "sorgtamma" med att de gång
de gör den ena den. Fåken emut för
arbetet, att det alltid bli pris i
som de brukar "göra" eljest bli
det ej "gohälsigt" Skäl vid
jag ej gerna läsa om det bruka
vara om det ej ska bli ohälsigt
En topar under fyra
Erikson i Jämsbo, berättade för
mig, att man skulle till Wilsson
i Bodum, där man, och bjäna till
att köra nö, men köra som
Erikson ville det gick alls icke, ad
för han ville köra på jänna och på
bra mark, som stod till mitt uti

Nr. 32

ACC. N.R. M. 8118:32.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Stugårdet. men Nelson i Bodo ha
mågat annat. presis samma spår
som det alltid har gått skilje det
gå trots att det nära nog har omäkligt
att komma fram. Ätliga vägar
var så små på rika tillika, men de
gick alla i lasset för att komma fram
mellan berg i sten. Horn blivit bäre
för varje år, och de små spåren vänta
utplånade, men Nelson gick före
och sa "här är spåret" "Sei förr,
här är det" "än tåket på att komma
Alfred" men hör i samma spår
(skall måla på den maj kan i —
komma. I och de kom om berättar om
den gamla linden som de alla
säger tåga en krus för de dö
en eller flera djur av huskapet. =

10/33

ACC. N:R. M. 8118:33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

= Skall sända några gamla kort, skrivna
ut. jag mig bara ett par "Allé" (alpin),
Midsommarbräddor! Boda är en typisk
gammlas plats! Det får man se. De gamle
Boda bönder samlade på bröllopsfest!
Skall även sända några gamla stigar
som jag tror blir intressant att se, bara
bådet tillåter att komma dit med
framman. Gamle Wilson, Boda har
sa' jag ser alltså efter hur
"Mänskarn" ser ut i ansiktet
men det jag se hur "föterna" är
och "hula" hem är om föterna och
hur hon går, då ska jag säga
hur den mänskliga bron är!
Gamle Wilson för mycket nog med
att endast lyfta på mössan och
hatten för en mänskapsfolk, när

N° 34

ACC. N^o. M. 8118-34

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

"att alla fätte på hätt" så allmog
alltså skulle ha det, som de fästa nu ha
då kom Wilson en gång in till mig
(hemma på Fyllerö många år sen dess)
och beklagade sig över ett stort
miss tag att ha "hätt" lyft på
hatten - för Hilma Lauschull
hon gick med hatten på i räsade så
jag trodde det var rent någon av
herrskalet. jag begriper inte
att jag var så glämnig och Wilson
i sin stora anseelse! Då hon
om ska bli Fräier. (högföddig)
den arme stakarn. och jag
kände riktigt, som det varit en
härskapsman. jag trodde
hon var, med att man skäc
Då gladd då man glatt någon

dl. 35

ACC. N:R. M. 8118:35.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hilma är nog hjärteglad för Wilson
lyfte på hatten för henne —
och jag tycker ej alls att Wilson begär
något särskild tröstom!

Många och lustiga äro de
minnen från den tiden då
alla "tatte på hatt".

Var som nu i detta sammanhang
kan nämnas, gläder mig äro
de gamle "vänner" hederlige "all-
mogsförkläderna, karlarnit,
från sina fina gömmor äro
och förja användas åtminstone
nå i orten, de vaps nu mycket
på kruslöjserna här, och många
der ut alldeles som för, med
smärre och en större bård
och bara ett brud att finna

N:o 36

ACC. N:R. M. 8118:36.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

om livet.

Min Hembysgd!
tycker jag vos om att en, Kungas
nu allt mera varmt och jag tror att
daga och dagar, än det som gäller oss
fast, och vi barnstro hit oss kunna
den en bygger den fasta grund
till Guds tron och lyden.

Jag går min barndoms småstigar
och bager, ären kan man bänkt
Många, men jag tycker ibland jag
går den, som om jag likom ville
stiga barmt fram och så lätt som
möjligt trampa på den tråda tornen
jag går den lilla stigen mer till
sjön, kan det stått stilla? —
alla dessa år — den är stenen som
man kunde hoppa på likom en —

troppa den stora kudden står den
nu som förr i hållningen, stammar
ser starkare ut, och grenarna har
större omfång. Den lilla gula och
vita fjävelen flyger omkring. nu
liksom då.

Jag går stiger fram mer i dalen.
O den är den lilla bäcken, porlar
och brusar nu, som när vi byggde
kloster och guldbron — jag skvalpar
mina händer i det kalla vattnet
vill liksom på nytt fatta i alet
som varit.

Så går jag vidare, O den är det
stora berget med tornen
den Måne tornen har liksom
blivit lite gammal och grå liksom jag.
Men den strålar och ler så mildt.

N: 39/
från Djupet av mitt hjärta.
Tack Gud min Frälsning givit —
mig allt — jag stände mig så glad
näja den lyftiga och med lätta
steg bar jag upp för den lilla Kullen
omgiven af ettarna och bokarna
när uti Guds fria natur väl församling
präst. Sölsjö kyrkan en ä trö
gångar och året i minnet ser jag
gästalter unga och gamla — på
den eller den stenen hade just
var och en sin givna plats och
bakat och månförande sjöns av alla
den bakra prästen.
O Herre Dig jag vill utropa
Min aftonstjärnan framgår skön
när morgondagens präst för faran
till Dig jag väja skän min bön =

No 40

ACC. N.R. M. 8118:40.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Behåll aldrig glömma dina barn
O Fader I Haparne, alls fua! —

En liten bokst minne kan jag bland
alla andra, som allmoget minnades
alltid. In omkr. 1800 talet alltid övande
händer, ut med ett litet färgrikt
band knutet runt om halsen
och marken, och det rullade de upp
merst bland rikligt hantverkligt
och åter kom de de sträcker det
si ^{eller pomskegret} hantverks rikligt sträcker, och
helt vart ut, de färdig hantverks alla
band skälva liksom strimpebanden
hittade hört runt om benen många
många för om, för att de skulle =

Nr 41

ACC. NR. M. 8118:41

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Detta väl, mest tänker jag mig på den
små härbard, på de dag "vårdade och
släta ut, och på den lilla halssnibben"
som jag minns så väl den var ibland enast
som en lutt väscut och ibland förggamm
och lyrand" Bruten i en liten vårdbrut.
Chok brukades mycket, och den var
oftast lagd i tresnitt, så lades den
om lott fram om armarna och
knäts i knut på ryggar, den
hindrade den ej om armarna var
upptagna, med arbete eller böda!
Bäddar kunde de bära, i förklädet
samt även i kjolskörtet, det var
mycket brukligt, att de var i
kjolskörtet red och att som brukade
"skrynne" men så var det också
nerväkt starkt tyg